

Nini Theelen te Helenaveen, Roggel en Weert

14 juli 1926 Nini werd na het overlijden van haar moeder ondergebracht bij tante Anna en oom Dirk Derix in Roggel en heeft daar haar hele jeugd doorgebracht. Zij werd elke 14 dagen door haar vader bezocht, met de auto van Helenaveen naar Roggel. De vakanties werden wel in Helenaveen doorgebracht. Het wiegje van haar stond in huis naast de doodskist van haar moeder. Dokter Wiegersma zou op zijn lompe manier gezegd hebben dat de baby het wel niet zou halen.

10 17 juli 1926 Eindhovens Dagblad

BURGERLIJKE STAND DEURNE.
Van 9 tot 15 Juli 1926.

GEBOREN: Wilhelmina F. J. d.v. J. v. Ooij en van W. v. d. Mortel, Zeilberg, Hanenberg; Henricus H. Th. M. z.v. H. Cerfontaine en van Ch. A. v. Hout, Deurne, Stationslaan; Hendrica M. d.v. F. Nijmens en van G. Hazen, Liessel, Hoogdonk; Henrica F. d.v. F. v. Hoek en van M. H. Manders, Deurne, Heileman; Antonius C. z.v. J. Meulendijs en van J. M. Munsters, Zeilreg, Voorpeet; Leonie Ch. d.v. L. H. H. Theelen en van G. J. Mertens, Helenaveen.

ONDERTROUWD: Cornelis J. Kivits, 27 j. en Maria A. Berkers, 22 j. beiden Deurne, Zeilberg; Wilhelmus M. Kivits, 27 j. en Maria F. v. d. Westerlo, 24 j. Deurne, Zeilberg.

GETROUWD: Petrus v. d. Waarsenburg, Asten en Wilhelmina H. Beekman, Liessel.

OVERLEDEN: Adrianus Lommers, 71 j. echt. v. C. E. Goedmakers, Deurne, Liefdegesticht; Renier van den Eijnden, 77 j. wed. v. W. Gielen, Deurne, Zeilberg.

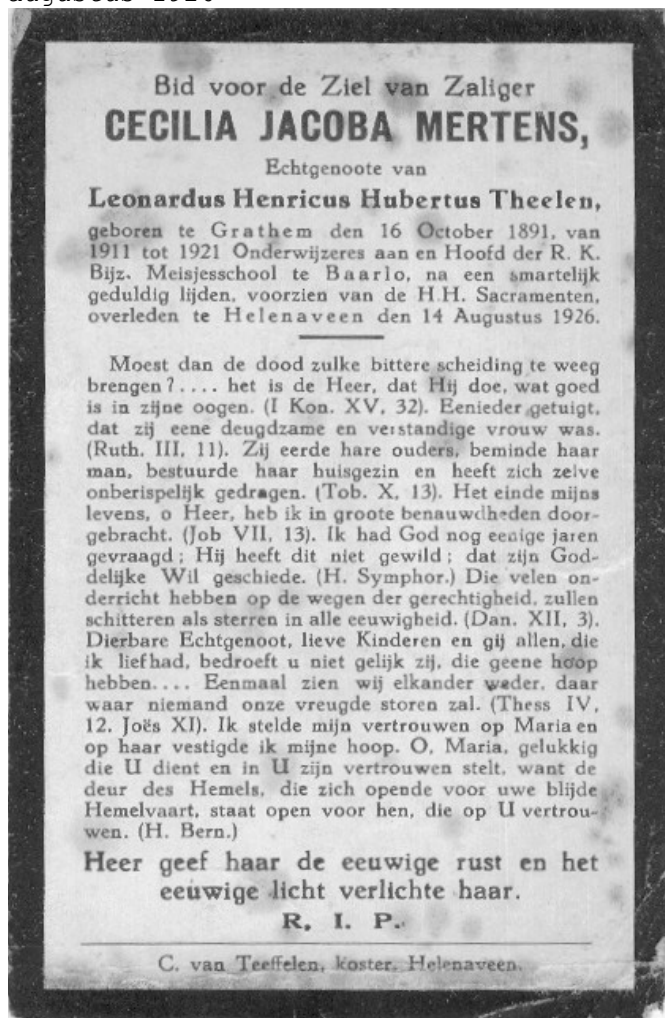
DEURNE. De leden der Werkliedenver. zullen Zondag gezamenlijk naar de openluchtspeelen ter eere van St. Oda naar Venray gaan. De onkosten zijn ongeveer tot niets gereduceerd.

-- Op de gemeente-ontginningen is men druk bezig met rogge, te maaien, en hebben enkele bindsters werk gekregen. Maar was het niet veel beter dat die ontginningen verkecht werden? Dan zou er meer werk, en minder verlies voor de Gemeente zijn.

14 augustus 1926 Bij het overlijden van Cecile is de baby amper 1 maand oud. De baby wordt meegenomen door haar tante - die weliswaar een kind van ongeveer 15 had - die vond dat een man alleen niet voor de baby zou kunnen zorgen, en Fien zou nog te jong zijn. Ondanks het verzoek van Fien en haar baas bleef Nini haar hele verdere jeugd bij haar tante en oom wonen. Haar vader was blijkbaar niet in staat zijn kind terug "op te eisen". 's Zondags ging het gezin dus vaak naar Roggel om Nini op te zoeken, maar ze kwam nooit terug in Helenaveen wonen. Nini werd tijdens de oorlog daar wel eens lastig gevallen door ingekwartierde Duitse soldaten. Ze moest veel huishoudelijk werk verrichten in een groot huis. Achteraf voelt ze zich gebruikt als goedkope huishoudelijke hulp.

- Haar "zusje" Nella ging na enige tijd het huis uit, zodat Nini eigenlijk alleen in
25 een groot huis met haar pleegouders woonde. Er was geen echte liefde, ze kreeg wel
kleren, e.d., maar geen extra's zoals kindersieraden of iets dergelijks.
Ze heeft altijd nog wel contact met Nella onderhouden; Nini beschouwde haar als zus.
Na het overlijden van Nella hebben de 4 kinderen van haar Nini nog wat aandenkens en
geld gegeven.
- 30 Nini wordt maar enkele malen in het kasboek genoemd:
1936 Nini: kerkboek f 1.75 (p. 217)
1939 Nini: horloge J. Maessen f 8.-
1940 Nini: schoolgeld f 4.- + f 13.20
1941 Nini: schoolgeld Heythuysen 1941 f 13.20
35 1942 Nini: schoolgeld Heythuysen f 7.70

14 augustus 1926

- 40 27 november 1926 Officiële verhuizing naar Roggel

26 december 1998 **Levensbeschrijving d.d. 26 december 1998**

Nog één jaar voor de eeuwwisseling!

- Ik zit wat te mijmeren, want het regent en John Denver zingt zijn gevoelige liedjes
45 op een plaat. Wel ouderwets intussen want wie heeft er nu geen C.D. speler. Ik, dus!
Net zoals ik geen moderne (wat is dat?) badkamer, keuken of telefoon heb. Zo op het
einde van een jaar zal iedereen wel terugkijken op de goede en minder goeie
gebeurtenissen. En soms gaan de gedachten verder terug. Als ik de foto van Pap zie
gaan mijn herinneringen naar die droevige dagen in 1976 - 1977.
- 50 Foto's roepen altijd herinneringen op: de foto's van de kleinkinderen roepen meer
toekomstvragen op, maar de foto's van de jongens en ook die van de schoondochters
werken anders. Waar bleef de tijd dat ze klein waren en wat de schoondochters
betreft, hoe kwamen ze voor 't eerst kennismaken! Nog verder terug, ons trouwen, onze
zeer roerige verkering, schooltijd en de tijd in Roggel na het overlijden van Mama op
55 35jarige leeftijd.

Nu pas beseft ik wat Papa heeft uitgestaan als jonge vader met vier kleine kinderen: Truus 4 jaar, Jerome 2½, Leny 1½ en Niny 0. Aan Fien heeft hij een goede hulp gehad en wij alle vier zijn haar veel dank verschuldigd, maar hij was zijn vrouw kwijt én wij onze mama. Voor mij zelf was de oplossing de oudste zus van Papa in Roggel. Mijn hele jeugd heb ik daar doorgebracht, met veel trappen, in de grote tuin die verborgen plekje had aan de beek. Wandelen met Pa in de natuur en veel verhalen over plantjes en dieren heeft er voor gezorgd dat ik een natuurliefhebster ben geworden die bloemetjes en blaadjes droogde en in een herbarium opborg en die als volwassen vrouw wandelde met de natuurverenigingen.

Mijn schooltijd verliep zonder noemenswaardige problemen, ook al omdat zowel Papa als Pa in Roggel de vinger aan de pols hielden wat mijn schoolprestaties betrof. Toen ik op de Mulo (nu Mavo) zat brak de oorlog uit. Omdat ik nogal op mezelf en erg beschermd leefde heeft die tijd me niet zoveel gedaan. Je hoorde wel van alles over jodenvervolging, over ondergronds werk, enz, maar de essentie van al die dingen ging aan me voorbij. Kleine zaken maakten meer indruk omdat ik er zelf bij betrokken was b.v. de invordering van de Kreppel (mijn Muloschool) op de dag van mijn examen. Ook de inkwartiering van soldaten in ons huis in Roggel was nieuw voor me. Voor 't eerst kwam ik in aanraking met jonge mannen die ook nog andere talen spraken. Nella, de dochter van Pa en Ma, woonde intussen verderop in Roggel en verwachtte in 1940 haar tweede kindje. Daar was ik vaak te vinden want dat was het andere nieuwe in mijn leven: baby's. Over sex en dergelijke werd absoluut niet gesproken dus in die tijd was ik zo groen als gras. Gevaarlijk zoals bleek toen een Duitser me boven op de slaapkamer min of meer overviel. Blijkbaar sta je dan toch op scherp. Al weet je weinig van jonge mannen af, zodat er geen onherstelbare dingen gebeurden! Maar de herinnering blijft altijd, omdat ik later beseefte welke consequenties dit voorval had kunnen hebben. Lang heb ik Pa en Ma dan ook in gedachten verweten dat ze me zo onwetend hebben gelaten. Maar ook dát paste in die tijd. Er werd niet over gepraat, en waarschijnlijk stonden ze er niet eens bij stil dat een jong meisje en een jonge man wel eens gevoelens konden hebben die niet in de hand te houden waren. Nú is zoiets niet meer voor te stellen.

Na de oorlog had ik de keus: studeren of het huishouden leren. dat eerste had ik best gekund maar op een dorp wist je weinig van de mogelijkheden dus het werd: thuis bij Ma het huishouden doen! Ook niet slecht natuurlijk, maar misschien was studeren toch interessanter geweest. Daarbij denk ik, dat ik meer jongens had ontmoet, waardoor ik niet aan Jan Smeets was "blijven hangen". Die werd niet geaccepteerd en dus waren de jaren tussen 1944 en 1954 niet leuk, niet gezellig en de sfeer thuis was niet goed. Jan woonde in Roggel. We zagen ons regelmatig bij een vriendin waar Jan bevriend was met haar broer. Daar leerden we ons kennen en werden we verliefd. Dat heeft jaren geduurd en was dus "fout". want de in mijn ogen domme argumenten waren - rood haar dus kinderen met rood haar! Geen geld! Nee want Jan's vader stierf toen hij 11 jaar was en moeder bleef met een bakkerij annex winkel en 7 kinderen achter in de crisisjaren (vóór de oorlog). De mensen betaalden slecht, de oorlog gooide alles in de war, ome Harry de bakker moest in dienst en ome Frits probeerde het bakken over te nemen maar moest wegens gezondheidsproblemen stoppen. Tante Corry kreeg jeugdanker en stierf. Moeder Smeets had geen gemakkelijk leven; je kunt wel zeggen dat ze een sterke vrouw was en ik heb grote waardering voor haar gekregen. Maar - geen geld - en dat was voor mijn familie belangrijk dus werd ik regelmatig onderhouden over mijn koppigheid en eigenwijsheid, want onze verliefdheid werd liefde en was niet kapot te krijgen. Eén keer hebben we het uit gemaakt omdat we er niet meer tegenop konden, maar dat was maar van korte duur.

In de oorlogsjaren zat Jan ondergedoken bij hem thuis. Als ik dan melk moest halen bij een boer en langs zijn huis kwam, hadden we soms contact door briefjes in een appel te stoppen en die naar boven te gooien. Als ik dan terug kwam was zijn briefje klaar en kwam de appel weer naar beneden. Toen Jan in 1948 naar Indië (nu Indonesië) werd gezonden, volgde een zeer drukke briefwisseling via zijn moeder. In Roggel werden pogingen ondernomen om een verwijdering teweeg te brengen door mij met een paar jonge onderwijzers naar een handarbeidscursus te sturen. Het plan om te koppelen mislukte, ik had Jan en hoefde geen ander. Tot groot verdriet van Pa, Ma en waarschijnlijk ook mijn vader, die dat wel niet verwoorde maar die door de familie op de hoogte werd gehouden. Na terugkomst van Jan dachten we een normale verkering te kunnen hebben maar ook dat was mis. Er werd ons te verstaan gegeven dat Jan eerst maar eens werk moest hebben en wat moest alten zien! dat viel niet mee omdat hij net voor de winter terug kwam en er dus voor leerlingstofferders niet veel te doen was. Dus het duurde even voor er werk was. Intussen kreeg ik steeds meer te horen, ook door toedoen van Cor Geurts, bij wie Jan in de klas had gezeten, dat "die jongen"

niets voor me was, niet kon leren en dus niets voorstelde. Ik kon wel wat "beters" krijgen.

125 Hij probeerde overal aan een baan te komen en dat lukte uiteindelijk in Blerick waar hij werkte bij de latere bekende Leo-Lux. Ook in Roermond nog bij twee gerenommeerde meubelzaken. Door intussen enkele diploma's te halen was hij vakbekwaam.

130 Als ik alter een vechter zou blijken te zijn, is dat in die tijd geboren, want hoe meer men ons tegenwerkte, hoe meer we naar elkaar toegroeiden. Toen ik 24 jaar werd kwam mijn vader eens praten en het resultaat was dat we "in eer en deugd" met elkaar mochten omgaan. Gelukkig hebben "eer en deugd" altijd een rol gespeeld, al is een
135 periode van 10 jaar "houden van" wel erg lang, door de tegenwerking en het stiekeme gedoe. Ik denk nu, dat als er toen de pil was geweest, er heel andere dingen gebeurd waren. Nu zal men zich afvragen waarom ik in Roggel bleef, bij mensen die zich zo verzetten en die niet eens mijn ouders waren. In die jaren rond 1950 kon een meisje
140 alleen niets. Want er was geen huisvesting, geen uitkering en ik had geen gerichte opleiding. Het was geen fijne tijd, maar achteraf bekeken, was het wel een periode, waarin ik sterker werd, vasthoudend, en waarin ik niet opzij ging voor tegenslag, iets waarin ik in mijn latere leven alleen maar profijt heb gehad. Ik liet me niet klein krijgen en doordat Jan ook zulke mentaliteit had, hebben we het altijd gered. In 1953 stierf Ma en het jaar daarvoor mijn vader. Intussen waren we in stilte bezig met bouwplannen in Weert. Alleen, we durfden er niet goed mee voor de dag te komen, omdat ik Pa niet alleen wilde laten. Ze hadden uiteindelijk altijd goed voor me
gezorgd.

Op een avond vroeg hij rechtstreeks wat onze plannen waren. En toen kwamen we ermee op tafel. Gelukkig was Pa nooit zo fel geweest als Ma, en dus was zijn antwoord: "Het
145 leven wordt voor mij toch nooit meer zoals vroeger" dus hij legde ons niets in de weg. Daarna konden we verder met de bouwplannen in Weert en in 1954 trouwden we. Heel eenvoudig, want Ma was pas drie kwart jaar overleden, en we hadden geen geld voor [een] groot feest. Na de receptie in Pa's huis vierden we feest bij Oma Smeets. Pa ging vroeg weg en wij laat in vol ornaat naar Weert.

150 Achteraf denk ik dat het Pa veel heeft gedaan, maar toen had ik er geen erg in en was ik erg blij op eigen benen te staan. Heel veel jaren alter heb ik wel eens gezegd tegen mijn broer en zusjes dat ik eigenlijk van niemand echt hield, niet van mijn eigen vader, die voor mij "het gezag" was en niet van stiefmoeder Fien die erg afstandelijk was. Met beiden had ik ook niet zoveel te doen, alleen in de vakanties.
155 En Pa en Ma hadden me zoveel jaren verdriet en pijn gedaan dat ik daarvoor toen geen liefde of begrip kon opbrengen. Later kan dat meer gezien worden in het licht van die tijd met zijn dorpse kleinzieligheid, zijn dwang van godsdienst, afkomst en "wat hoorde en niet hoorde".

Pa kreeg na ons trouwen een huishoudster en wij starten ons leven op de toen nog
160 Stegelstraat. Apetrots openden we onze stoffeerderij met een kleine woninginrichting. Als snel bleek, dat we te weinig kapitaal achter ons hadden en toen we in 1960 ons vierde kind verwachtten werd duidelijk dat er teveel kosten op ons af kwamen om zo door te gaan. Er moest hulp in de huishouding komen; de stoffeerderij die goed draaide moest in bepaalde seizoenen een hulp hebben; de bakfiets moest vervangen
165 worden door een auto en de ruimte in huis werd ook erg krap. Daarom ging Jan werken in een paar zaken waardoor we in de kinderbijslag vielen en ruimden we de woninginrichting op, ook al doordat er vloerbedekking kwam van vier meter breed en die konden we niet bergen. Een paar jaar was het uitproberen wat het beste te realiseren was en dat waren geen makkelijke jaren. Intussen breiide ons gezin zich
170 uit tot zeven zonen. Toen Paul een paar jaar oud was, greep ik terug op mijn handenaarbeidopleiding, ging cursus volgen in Roermond.

Het was ook wel nodig om een steentje bij te dragen aan de groeiende gezinskosten. Jan deed wat ie kon maar de echte "harde" handelsgeest had ie niet. Tegen de vaak
175 onterechte smoesjes van klanten kon hij niet op en het gevolg was soms dat het verdiende geld lang op zich liet wachten. Maar de rekeningen wachten niet! Het was een zware tijd en we probeerden van alles. Zo werd overgegaan op de verkoop van babymeubeltjes. Ook dat liep niet omdat we te weinig voorraad konden inslaan. Vanwege de kinderbijslag werkte Jan een tijdlang bij een baas maar toen dat niet te combineren bleek met de stoffeerderij thuis, werd besloten alleen nog de
180 stoffeerderij te runnen. Er kwam wat rust in de tent en het was een voordeel dat hij vaak thuis werkte. Zodoende kon ik met mijn handvaardigheidsdiploma een aanstelling krijgen bij de net opgerichte Stichting Vrije Uren. Alle lessen pakte ik aan en zo kwam het dat ik op een gegeven moment het gehele gezin in het ziekenfonds werkt (dat lag aan het inkomen en de werkuren!). Dat was een grote vooruitgang omdat
185 zelfstandigen niet voor ziekenfonds in aanmerking kwamen. Door de week werd dus hard gewerkt, 's Zondags waren we bijna altijd met de club in de "Wel", de Budeller

bergen, enz. Jan kon uitstekend met de jongens overweg en zij met hem. In de vakanties werd gekampeerd in alle delen van 't land. De eerste keer had Jan zijn werkboekje bij zich en ... was het kwijt. Ik heb hem toen gek verklaard dat ie dat ding mee nam op vakantie. En waarachtig, hij heeft het nooit meer gedaan en verklaarde later, dat het toch wel goed was, niets aan je hoofd te hebben.

190 Jan was veel zwaarder op de hand dan ik, hij maakte zich meer zorgen en toch ging met de jongens eigenlijk alles redelijk soepel. Zingen was zijn hobby. Met zijn zware bas was hij een stem in het Keenter kerkkoor en later op Maesel in het Cecilia koor.

195 Uitgaan was er niet vaak bij. Met Carnaval een keer en eens per twee jaar de Vakbeurs. We hadden geen spectaculair leven maar toch was er altijd iets waarvoor we plannen maakten en zo hielden we de moed erin.

Ineens deed zich de kans voor om een veel groter huis te huren. Het kostte heel wat overredingskracht Jan zover te krijgen, dat we no 32 verhuurden en no 10 huurden. Ik weet eigenlijk niet of Jan het er fijn heeft gevonden, want hij was niet zo'n vriend van Mevr. Beeren, de huurbaas. En hij bleef bezorgd dat we het zouden rukken, ook al doordat onze huurders nogal wat problemen veroorzaakten. Voor de jongens was het ideaal: we kregen kippen, konijnen, een hond en er stond een oude appelboom die als klimboom werd gebruikt. Achteraf ben ik blij dat we toen die stap gewaagd hebben, want in de pubertijd was er plaats en ruimte. Ook binnen kon van alles, omdat het een groot, oud huis was met immense muurkasten. Dus ruimte zat, met ook nog een ommuurde tuin met een oude appelboom en een "fris peertjes" boom. We woonden daar zalig en er kon van alles zoals een verkoop van overtollig speelgoed, een opknapbeurt van een oude kano en zo. Tot het ongeluk toesloeg in 1977. Jan werd ziek en in het ziekenhuis constateerde men longkanker. Ruim drie maanden later was hij overleden.

210 Ik had intussen met hulp van een bevriende accountant de zaak geliquideerd, een immense klus maar het was nodig om wat rust te krijgen op zakelijk gebied. Qua inkomen zaten we wel krap maar het was wel een vast inkomen: de Weduwenuitkering, en we waren eerder ook niet veel gewend. Er op terug kijkend was het een zware verdrietige tijd. De jongens lieten niet zoveel blijken van hun verdriet maar ik merkte dat het wel degelijk werkte b.v. aan de rapportpunten. Ze waren wel op een leeftijd dat er andere dingen belangrijk waren en werden in hun leven: vrienden, vriendinnen, uitgaan, brommers, motoren, enz en ook de eerste relaties.

215 Enkele maanden na Pap's overlijden kwam Hans terug uit Seedorf (dienst!). Huub ging op vrijersvoeten en Ron ging studeren in Nijmegen. Dat waren wel wat veel veranderingen in één jaar. Gelukkig hadden we er met z'n allen de schouders onder gezet zodat we het gered hebben zonder al te veel problemen.

220 Intussen gingen Ron, Thijs en Maarten op vrijersvoeten en kwamen er allerlei meisjes langere of kortere tijd over de vloer. Huub was eerst naar Mijdrecht en later naar Almere getrokken. Ron ging een tijd om met Betty, Thijs had Marian en Maarten Marjon. Hans had wat losvaste vriendinnen. Ook Mark was er al vroeg bij met Marian en wat later kwam Paul met Anita.

225 Sommige meisjes werden schoondochters, anderen hadden het al gauw gezien. Intussen zei Mevrouw Beeren onze huisbaas, de huur op en na veel vijven en zessen kregen we van de bouwvereniging een huis op Oda (Panenburg 16). Het was een aardig en redelijk ruim huis vlakbij de rondweg zodat de jongens met hun brommers ruim baan hadden. Dat was voor hen wel prettig. Vier jaar woonden we op Oda in die tussentijd werd Julianalaan 32 opgeknapt en verhuisden we weer terug. De tijd daarna hoef ik denkkelijk niet te beschrijven omdat iedereen die bewust heeft meegemaakt.

230 Nog even over de Indiëjaren van Pap. Hij praatte daar heel weinig over zoals veel Indiëgangers. Daarom heb ik daar weinig over te vertellen - jammer !

235

Mei 2000

- 240 **Veteranenvrouwen**
Mijn man is Indiëveteraan
Als er tranen in zijn ogen staan
Probeert hij daarmee iets te zeggen
Wat hij nog niet uit kan leggen
- 245
Toen hij terugkwam uit de Oost
Zo jong, gebruind en zorgeloos
Heeft hij, terwijl hij naar mij lacht
De oorlog voor mij meegebracht
- 250
Ik droomde van een toekomst samen
Bedacht wel honderd kindernamen
Ik heb zo lang op hem gewacht
Geleefd op brieven, aan hem gedacht
- 255
Vele jaren ging het zo goed
Misschien was dat wel levensmoed
Soms schrok hij van een vage geur
En lette altijd op de deur
- Mijn man is Indiëveteraan
Als er tranen in zijn ogen staan
Probeert hij daarmee iets te zeggen
Wat hij nog niet uit kan leggen
- 265
Toen hij terugkwam uit de Oost
Zo jong, gebruind en zorgeloos
Heeft hij, terwijl hij naar mij lacht
De oorlog voor mij meegebracht
De oorlog voor mij meegebracht
[Tekst: Sebastiaan Schelfhout]
- 295 5 januari 2005 Leny Henkens-Theelen (5 januari 2005)
Wat Nini betreft: tante Anna heeft haar ter verzorging in haar gezin met een dochter opgenomen en verzorgd. Waarom zij "later" nooit terug thuis is gekomen is ons nooit verteld (daarin hadden kinderen weinig of niets te vertellen). Maar tante Anna was natuurlijk aan haar gehecht geraakt en heeft mogelijk problemen gemaakt, als het ter sprake kwam. Ik weet het niet, maar Fien heeft verteld, dat ze Papa wel eens gezegd heeft: haal haar toch terug, waar 3 kinderen zijn, kunnen er ook 4 zijn! Maar het is nooit gebeurd. Mogelijk speelde ook een rol dat Nini niet, zoals Truus en ik, naar de kostschool hoefde om de Mulo te halen, maar per fiets naar Heythuysen kon.
- 300
305 *In de vacaties was of Nini bij ons of ik in Roggel, vaak samen met nichtje Truus Theelen uit Gennip.*
- 12 jan 2005 Nini Smeets-Henkens (12 januari 2005)
Waarom ik niet terug naar Helenaveen ben gegaan - volgens gesprekken met Oma Fien lijkt me de reden: Tante Anna in Roggel was al op leeftijd toen ik er kwam - een heel bewerkelijk groot huis en tuin waren teveel voor haar - Nella, de dochter was getrouwd en uit huis toen ik 11 jaar was - de oorlog brak uit - ik heb in 1942 Mulo-examen gedaan. Daarna inkwartieringen van Engelsen (en ik sprak 3 talen!) Tot 1945 was er weinig orde in onderwijsmogelijkheid, zodat ik in Roggel bleef "om het huishouden te leren". Dat idee is waarschijnlijk gebleven omdat Tante Anna in 1945 al 67 jaar was. Ze is overleden in 1953.
- 310
315
320
325
330
- Leny Henkens-Theelen
*Fien was inderdaad gekomen in 1926 en wel op 9 april, dus kort voor Nini's geboorte, als hulp. Via collega Jochems in Liessel, waar een oudere zus van Fien werkte, kwam zij bij ons terecht. Jullie hebben nog als kind het 50-jarige feest van "Oma Peel" meegemaakt in 1976! Wanneer de eerste huishoudster kwam weet ik niet, maar wel is het logisch, Fien was pas 17/18 jaar toen!
Na 2 huishoudsters (hoelang ze bleven?) heeft Fien het alleen aangedurfd (met een hulp erbij) en werd zijn dus hoofd-huishouding. Zij was zeer kundig, netjes, snel en een echte keukenprinses.
Ze pakte alles aan en kon bovendien heel mooi breien en handwerken. Ik heb veel van haar geleerd! Ze zat nooit "niks" te doen.
Fien heeft ooit voor de keus gestaan om in Asten bij de dokter te komen werken, maar zij koos om bij ons te blijven! Dat zegt wel iets van haar!*

Nini Smeets-Henkens

335 *Fien was al in huis, toen ik geboren werd, maar volgens mij is er later een hulp
bijgekomen om Fien te ontlasten; ze was pas 17 jaar, een groot huis en dito tuin en
4 kleine kinderen was wel erg veel voor haar.*

[...] Nog een anecdote, die mij altijd verteld is:

340 *Bij het overlijden van Mama stond mijn wiegje naast haar bed. Ik was een heel min
kindje. De Wieger, bars als altijd, vroeg in 't algemeen: wat doe je daarmee? (met
mij dus) Antwoord Tante Anna: die neem ik me mee dokter! Antwoord de Wieger = Die
gaat je onderweg kapot! (zeer taktvol en troostvol!)*

*Toen ik een jaar of zeven was en in Helenaveen, werd ik meegenomen door mijn vader
die zelf naar de Wieger moest. Vragen of tegenspreken was er niet bij, ofschoon ik
me afvroeg wat ik bij die norske dokter moest.*

345 *Papa duwde me de spreekkamer in toen de deur openging. Reactie de Wieger = Wat moet
ik daarmee? Papa: niks - Dat is het kind waarvan U zei: die gaat je onderweg kapot!
Antwoord de Wieger na me van top tot teen gemonsterd te hebben: O, 't is toch nog
wat geworden!*

(Ik denk dat dit een soort krachtmeting met Papa was). Ik was een mooi klein meisje!

350 Eerder gehoord:

*Toen Nini ongeveer 7 jaar was, is vader met haar naar Deurne gegaan om haar aan de
dokter te tonen. Overigens zijn er talloze verhalen in omloop van zijn al dan niet
opzettelijk ontactisch optreden t.a.v. zijn patiënten. Later werd Wiegersma beschouwd
als "De wonderdokter van Deurne".*

355

360 *[English abstract: When Niny Theelen is born, her mother gets sick. Exactly one month
after the birth of her fourth child, her mother Cecilia Mertens dies. The baby moves
to an aunt in in the Dutch village of Roggel. Here she lives until her marrying with
Jan Smeets.]*